

Tjeneste, og hele denne Forstærkelse over det, vi her foreslaa, forekommer mig derfor i høj Grad umotiveret. Der kan være Spørgsmaal om, hvad Gavn man har ud af dette Forslag, — jeg tror nu, at det vil gøre megen Gavn, fordi det vil bidrage til at aabne Folks Øjne for, hvorledes det hænger sammen — men man kan virkelig ikke gøre de Indvendinger, om den Skade, det vil medføre, som man har gjort. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds drev det endog saa faa vidt, at han talte om, at vi her vilde angribe Ægtefælskabets sædelige Karakter, hvortil han jo henregnede Formuefællesskabet, ved at give Anvisning paa Ægtepagt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3dje Valgkreds (Oscar Hansen) har allerede noget imødegaaet dette høje Syn paa denne Sag, men jeg skal dertil føje, at det er jo en uhyre Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side, hvilken, mener jeg, atter turde stilles den beklagelige Mangel paa Tid, det ærede Medlem har haft til at overveje disse Sager nu igen, thi at det ærede Medlem fremfor nogen anden her i Tinget har Forudsætning for at kunne dømme derom, bestrider jeg ikke. Det ærede Medlem mener altsaa, at vi ville Formuefællesskabet til Livs. Nu vil jeg for det første sige, at jeg ikke anser Formuefællesskabet for at udgøre en Del af Ægtefælskabets sædelige Væsen, paa ingen Maade. Jeg mener, at Ægtefælskab kan være lige saa gode og lykkelige i de Lande — og det gælder jo de fleste Lande uden for Danmark — hvor der ikke er Formuefællesskab, men Særene, som de ere det her i Landet, hvor vi have Formuefællesskab. Men jeg erkender — og det har altid været mit Standpunkt i Modsætning til mange, som jeg i øvrigt regner til mine Meningsfæller — at Formuefællesskab er den bedste Form for det økonomiske Samliv mellem Ægtefolk, og mine Bestræbelser gaa derfor kun ud paa at gøre det til mere Sandhed, end det er nu, eller rettere sagt, til Sandhed, thi nu er det kun en Løgn. Her paaheraaber jeg mig en Udtalelse af Gehejmeetsraad . . . ja, jeg tør ikke fortsætte, da det er et nuværende Medlem af Landstinget, jeg sigter til, men jeg vil da sige: af en tidligere Professor ved Kjøbenhavns Universitet, som nu er Gehejmeetsraad og kongevalgt Medlem af Landstinget. I et Skrift fra 1876 — tror jeg, det var — siger han omtrent saaledes: Man taler om Formuefællesskab, men man kunde akkurat lige saa godt tale om Eneer og Eneeradighed for Manden, thi det bliver det samme. Jeg skal tillige citere en Udtalelse af en Mand, hvis Navn jeg her kan nævne, nemlig Med-

aktør Hørup. Da han i sin Tid var Folketingsmand, sagde han her i Tinget, da den lille Lov af 7de Maj 1880 var til Behandling, meget kort og træffende, at det, som sker, naar en Kvinde gifter sig, er, at hun dør, og Manden arver hende. Det er Sandheden i det, man kalder Formuefællesskab, eller Mandheden deri. Jeg ønsker for mit Bedkommende — og jeg tror ogsaa, at det er mine Meningsfællers Opfattelse, som have fulgt mig heri — at gøre Formuefællesskabet til Sandhed ved at aabne en Mulighed for, at Konen virkelig kan faa Del i Formuefællesskabet gennem Medraadighed over Formuen, og navnlig at denne Sikring af hendes Ret kan udstrækkes til andet end Formuen. Her er det egentlig, at den Misforstaaelse ligger, som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds har gjort sig skyldig i. Han ser altsaa i vort Forslag en Bestræbelser for at komme bort fra Formuefællesskabet gennem Ægtepagter. Jeg vil sige, mine Herrer, at de Ægtepagter, vi nu have, og som vi nu alene kunne faa gjort gyldige ved kongelig Stadsfæstelse, de gaa ud paa at hæve Formuefællesskabet, thi kun i den Retning blive de stadfæstede, men Overenskomster, der gaa ud paa at gøre Formuefællesskabet til Sandhed, altsaa at give Hustru en Medraadighed over Formuen eller at begrænse Mandens nuværende Eneret, nægtes der kongelig Stadsfæstelse paa. Man anser sig ikke for beføjet til at give Stadsfæstelse paa en Bestemmelse om, at de to skulle raade i Fællesskab, hvad man dog skulde synes netop var stemmende med Ægtefælskabets sædelige Karakter, eller paa, at Manden, i alt Fald ikke uden Konens Samtykke, skal kunne sælge eller pantsætte deres faste Ejendom eller lignende; den Slags smaa uskyldige Bestemmelser kan man ikke faa kongelig Konfirmation paa efter den Erfaring, jeg har gjort, og altsaa ikke faa gjort gyldige, og det er netop det, jeg først og fremmest ønsker, man skal kunne opnå gennem den Bestemmelse, vi her foreslaa. Det opnår man, naar Ægtepagterne skulle være gyldige „og saa uden kongelig Konfirmation“. Blot det vedtages mellem Ægtefolkene, at Manden f. Eks. ikke kan sælge eller pantsætte sin Gaard uden Konens Vidende, saa vil man forhindre saadanne Tilfælde som det, jeg har truffet paa for 5—6 Aar siden, hvor en Kone, da Manden laa paa sit yderste, blev bekendt med, at han uden hendes Vidende i Løbet af 5—6 Aar havde forhøjet Pantegælden paa Ejendommen fra 10,000 til 32,000 Kr. Det var en stor og god Gaard i Nærheden af Kjøbenhavn, den var vurderet til noget over 60,000 Kr.,